

מִלְשֵׁירֵי יוֹלְיוֹס סְלוֹבְצָקִי

עִם שְׂקִיעַת הַחֲמָה עַל הַנְּהַר

עצב הנני, אלי! שם המון גִּרְגִּים
גִּרְנֵי זֵיו וְאוֹר, יְצִקְתָּ מַעֲרָבָה ;
והכֶּפֶה סוֹה בֵּין גְּלִי תַכְלֵת מִיָּם
כּוֹכְבֵי קֶזֶז לְרִבְבָה.
אֵף כִּי תוֹהִיב יְאוֹר וְשֶׁסֶק לְקַסְמֵנִי -
עֶצֶב, אֵל, הַנְּנִי !

כְּשֶׁנֶּלִים רִיקוֹת, נוֹטְאוֹת רֹאשׁ גְּרָקוֹת,
אֶעֱמוֹד גֹּא וְשֶׁסוֹף נִהְרָה מַעֲבָרִים,
כֶּךְ וְדוֹמֵם קָבָה יְדוֹת צְלִי אֲנִקָּה
לִי בְעֵינֵי נְרִים.
אוֹלָם אֶתָּה, צוּרִי, גְּלוֹי לִקְבֵי תְרַאֲנִי -
עֶצֶב, אֵל, הַנְּנִי !

כִּי־לָדָה עַל מוֹת אִמָּה מִתְנַפְּחַת,
גִּמְשֵׁי בִי עוֹגְמַת וְתַבְקָה קָרָה,
עַת אֲבֵט דוֹמֵם בְּשֶׁמֶשׁ הַשׁוֹלֵטֶת
לִי אֵת אֶהְרֹז וְהִקְרָה.

אף כי נחר, אדע, יקסם עשר שני -
 צצב, אל, הנני!

צל שפת יאזר העיתי תפוש הירוני תגת,
 נהרנק מאה פרקז מן התוף ולפניו
 נסידות רפרפו ולעיני עגו עוקת,
 פשטו גו וכןף.

צל אדמת המולדת ראתן פעם ציני -
 צצב, אל, הנני!

כי הייתי חולם תמיד על נאות קברים
 ולא נדעה נפשי שלנת המולדת,
 כהלך שממה בל, שלברקי נעם אקורים
 נפשו בו רועדת.
 ובלי נעם איפוא קברי קלטני -
 צצב, אל, הנני!

את לכן עצמי תראה, כי שפיהי,
 תסת מצבות אבן בלתי משמרות,
 אך אני קל; מי קנא בק קנאתי
 בעפר הקברות.
 ומשכב פלאי תצע לי להשכיבני -
 צצב, אל, הנני!

אם צייתי ולדי תם פנוף מולדת
 העתר קעד נשמחי - יאמר לי לקבי,

כי ספינה בדרךך את גפשי תנוקדת
 לא אל ארצי תביא.
 וגם לתפלת עוללים לא תחנני –
 עצב, אל, הנני!

צל זהרי רום ורקבות גונים,
 רפדו את השחק קלאכי אלה.
 אנשי גיא ופיטו זתרי רבות שנים,
 הבט וקוצ.
 אף אנכי לא נקליתי עוד בעיני –
 עצב, אל, הנני!

תרגום: י. ליכטנבוים.